

Ik vind papa niet leuk, mama huilt door hem. Ik vind mama niet leuk, ze schreeuwt altijd naar papa. Zouden ze scheiden en wat betekent dat dan? Moet ik dan, net zoals Louise van mijn klas, naar de rechtbank?

Ik weet niet wat daar gebeurt.

Maken ze daar ook ruzie? Wie zal het dan oplossen?

Misschien moet ik de hulp van mijn juf invoeren, die lost ook alle ruzies in de klas op.

Ik zucht en probeer verder te lezen in mijn strip.

Het is moeilijk om me te concentreren, dus ik kijk maar wat naar de prentjes. De strip gaat over een superheld die oorlog in alle landen oplost. Misschien moet die superheld eens langs mijn huis passeren.

HET GESPREK

We gaan uit elkaar, de bom is gebarsten. Jij en ik zijn niet meer. Je sprak uit waar ik bang voor was. Je bent niet meer verliefd. We zijn uit elkaar gegroeid. Je zegt dat er geen ander is, ik weet wel beter. Je hebt me gewoon ingeruild. Ik leef in een nachtmerrie, het lijkt niet echt.

Ik zie je gezicht, zonder emotie, als ik je vertel dat ik niet meer verder kan. Ik wil niet horen over verdeling, hoederecht, alimentatie, hypotheek overnemen en verhuizen. Ik kan alleen maar denken over hoe hard ik je zal missen en wat er met ons kind moet gebeuren. Dat kind dat getekend zal zijn door trauma en pijn.

Het doet me pijn om te zien dat jouw besluit vast staat. Wat moet je mij haten om dit te doen. Wat deed ik verkeerd? Waarom kon je niet gewoon van mij blijven houden? Wat kan die ander jou meer en beter bieden dan ik? Ik wil nog een kans. Ik voel me zo in de steek gelaten.

Ik kijk naar je. Je gaat naar de koffiemachine en duwt op de knop. Misschien komt het goed en bied je mij een kopje aan. De realiteit slaat me tegen de wang, als je je kopje neemt en wegwandelt. Je biedt mij er geen aan, je wil dit gesprek niet verderzetten.